

РЕШЕНИЕ

Номер 331   30.09.2020 г.   Град

В ИМЕТО НА НАРОДА

Окръжен съд – Сливен   Втори въззивен граждански състав

На 30.09.2020 година в публично заседание в следния състав:

Председател: Мартин Ц. Сандулов

Членове: Мария Я. Блецова Калцова
                 Стефка Т. Михайлова Маринова

като разгледа докладваното от Мария Я. Блецова Калцова Въззивно гражданско дело № 20202200500494 по описа за 2020 година

Производството е въззивно и се движи по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

По делото е депозирана въззивна жалба от ст.юриск.Стойкова процесуален представител на ГДПБЗН – МВР със седалище гр.София , ул.“Пиротска“, № 171А против решение №586/25.06.2020 г. по гр.д. № 241/2020г. на Сливенския районен съд, с което съдът е осъдил въззивника да заплати на И. В. Х. , ЕГН *****, от гр. Сливен, ****, сумата от 1741.12 лв., представляваща дължимо и незаплатено допълнително възнаграждение за положен от ищеца 250 ч. извънреден труд за периода от 01.10.2016 г. до 30.09.2019г., ведно със законната лихва считано от 27.01.2020 г., както и мораторна лихва. С обжалваното решение въззивникът е бил осъден да деловодни разноси на ищеца в размер на 400.00лв., както и ДТ и разноси в размер 269.64лв.

В жалбата се посочва, че обжалваното решение е неправилно и необосновано. Твърди се, че съдът неправилно е тълкувал и прилагал нормативната уредба уреждаща полагането, отчитането и заплащането на нощния труд. Страната намира, че съдът неправилно е присъдил дължимото възнаграждение, като положения нощен труд е бил преизчислен с коефициент 1,143. Посочва се, че Наредбата за структурата и организацията на работната

заплата /НСОРЗ/ и в частност разпоредбата на чл. 9 от същата е неприложима спрямо държавните служители в МВР. Държавните служители в МВР са с уреден статут в специален закон, като въз основа на него са издадени редица наредби, които са за организацията и разпределянето на работното време, отчитането, компенсирането на работата извън работно време и така нататък. Във връзка с тези въпроси са били издадени Наредба № 8121з-776/29.07.2016 г., Наредба № 8121з-1059/26.09.2019 г. и Наредба № 8121з-908/02.08.2018 г. За процесния период в специалната нормативна уредба касаеща държавните служители в МВР не е съществувало разпоредба аналогична на разпоредбата на чл. 9 ал.2 от НСОПЗ. Страната счита, че за да бъде извънреден трудът трябва да е положен извън установеното за него работно време. Посоченото преизчисляване имало отношение към заплащането /увеличаването на нощния труд/, но не и към натрупването на часове, чието надвишение да кумулира извънреден труд. Страната счита, че неправилно съдът е основал решението си на допуснатата по делото съдебно – счетоводна експертиза, която не се е съобразила в заключението си с аргументите изложени от нея в отговора на исковата молба. Моли се обжалваното решение да бъде отменено и да бъдат отхвърлени предявените искове. Претендира се юрисконсултско възнаграждение. Направено е възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение от въззиваемата страна. Страната желае делото да се гледа в нейно отсъствие.

В срока по чл. 263 ал.1 от ГПК е депозиран отговор на въззивната жалба от адв. Попов – пълномощник на Х., с който жалбата е оспорена като неоснователна. Посочено е, че решението на първоинстанционния съд е правилно и законосъобразно. Страната намира, че разпоредбата на чл. 9 ал.2 от НСОПЗ е приложима за нуждите и за целите на изчисляване на работното време на работещите на смени, при сумарно изчисляване на работното време на държавните служители в МВР. Счита, че тази норма е една от мерките, които законодателят е въвел за ограничаване на вредните последици от полагането на нощен труд и че това е форма на специална закрила на полагащите нощен труд. Посочва, че чл.188 ал.2 от ЗМВР директно препраща към специалната закрила на КТ за полагащите труд през нощта държавни служители на МВР. Посочва се, че в разпоредбата на чл. 9 от НСОПЗ са разгледани три хипотези, които се прилагат самостоятелно. В случая следвало

да се приложи разпоредбата на чл.9 ал.2 от НСОЗР, която предвижда допълнително възнаграждение за работодателите на работещите на смени да преобразуват нощните часове с коефициент, изразяващ съотношението между нормалната продължителност на дневното към нощното работно време. Разпоредбата на чл.9 ал.2 от НСОЗР била форма на специална законодателна закрила на полагащите нощен труд. Страната намира, че разпоредбата на чл. 187 ал.1 от ЗМВР е специално правна норма, която предвижда каква е нормалната продължителност, но само на дневното работно време и работна седмица. Регламентацията на нормалната продължителност на нощния труд до 7 часа денонощие и при 36 седмично при петдневна седмица е дадена в разпоредбата на чл. 140 от КТ, същата е с императивен характер и по съществото се съдържа забрана да се превишава предвидената норма поради специалната закрила на работещите през нощта. Страната цитира множество решения на съдилища в Република България, които са в смисъл на изложеното от него твърдение. Въззиваемият е посочил, че с решение от 10.12.2019 г. по адм. Дело № 8601/2019 г. на ВАС е отменена Наредба № 8121з-776/29.07.2016 г. на МВР, което означавало, че се възстановява предходната регламентация а това е според страната Наредба № 8121з-407/11.08.2014 г. на МВР за реда, организацията и разпределението на работното време, а тази Наредба съдържала специално правна норма в лицето на чл. 31, предвиждаща преобразуване на нощните часове в дневни с коефициент 0,143 и добавянето им към общия брой работни часове за отчетения период. Моли се обжалваното решение да се потвърди. Претендират се деловодни разноси за въззивника.

Страните не са направили доказателствени и процесуални искания.

В с.з., въззивникът ГДПБЗН, редовно призован, не се представлява . Процесуалният му представител ст.юриск.Стойкова във въззивната жалба е помолила да се даде ход на делото без тяхно присъствие.

В с.з., въззиваемият Х., редовно призован, не се явява и не се представлява. Процесуалният му представител адв.Попов, в писмено становище до съда посочва, че оспорва въззивната жалба като неоснователна и моли съда да потвърди първоинстанционното решение, като правилно и законосъобразно. Претендира присъждане на направените пред въззивната

инстанция разноси.

Пред настоящата инстанция не се събраха допълнителни доказателства.

Обжалваното решение е било съобщено на въззивника на 01.07.2020г. и в рамките на законоустановения срок – на 14.07.2020 г. е била депозирана въззивната жалба.

Установената и възприета от РС – Сливен фактическа обстановка изцяло кореспондира с представените по делото доказателства. Тя е изчерпателно и подробно описана в първоинстанционното решение, поради което на основание чл.272 от ГПК настоящият съд изцяло я възприема и с оглед процесуална икономия препраща към него.

Въззивната жалба е редовна и допустима, тъй като е подадена в законоустановения срок от лице с правен интерес от обжалване на съдебния акт. Разгледана по същество същата се явява неоснователна.

Сливенският районен съд е бил сезиран с предявени при условията на обективно кумулативно съединяване от Х. против ГД „ПБЗН“ при МВР искиве, както следва: иск за заплащане на възнаграждение за положен извънреден труд за периода от 01.10.2016 г. до 30.09.2019г. , намиращ правното си основание в чл.187, ал.5, т.2 от ЗМВР и акцесорен иск за заплащане на обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата за неизплатено възнаграждение за положен извънреден труд за периода от изискуемостта до подаване на исковата молба, с правно основание чл.86, ал.1 от ЗЗД.

Съдът намира изложените във въззивната жалба съображения за неоснователни.

Безспорно по делото е установено, че ищеца в първоинстанционното производство Х. е държавен служител по смисъла на чл.169 от ЗМВР - пожарникар.

Ищецът в първоинстанционното производство, видно от представените по делото писмени доказателства, е работил на сменен режим - 24 часови смени, при сумирано изчисляване на работното време за тримесечен отчетен период.

Съгласно разпоредбата на чл.187, ал.5, т.2 от ЗМВР, работата извън редовното работно време до 280 часа годишно се компенсира с възнаграждение за извънреден труд за отработени до 70 часа на тримесечен период – за служителите, работещи на смени, като съгласно чл.187, ал.6 от ЗМВР, извънредният труд по ал. 5 се заплаща с 50 на сто увеличение върху основното месечно възнаграждение.

От заключението по назначената в първоинстанционното производство съдебно-икономическа експертиза се установява полагането на извънреден труд от ищеца Х. през процесния период от 01.10.2016г. до 30.09.2019г., като вещото лице е посочило същия в часове. В заключението, в табличен вид е посочен и заплатения от работодателя извънреден труд в часове и остатъка след това. Следва да се посочи, че при определяне на останалата, незаплатена част от положения от ищеца извънреден труд е била приложена императивната разпоредба на чл.187, ал.5, т.2 от ЗМВР – компенсиране с възнаграждение извънреден труд до 70 часа на тримесечен период. По този начин, подлежащия на заплащане извънреден труд, положен от ищеца Х. възлиза на 250 часа., като дължимото за него и незаплатено от работодателя възнаграждение възлиза на 1741.12лв.

Съдът намира възраженията на въззивната страна по отношение на изготвената и приета от съда съдебно – икономическа експертиза за недопустими. ВЛ е дало отговор на поставените му от съда въпроси. Въззивникът не е оспорил своевременно представеното заключение. Дори не е взел отношение спрямо него. В настоящия момент е недопустимо това да бъде направено.

Основният спор между страните в първоинстанционното, въведен с въззивната жалба и в настоящото въззивно производство, е следва ли да се прилага коефициент за преобразуване на нощните часове в дневни при сумарното изчисляване на отработените часове за съответния отчетен период и на тази база да се определи надвишена ли е индивидуалната работна норма на ищеца, т.е. налице ли е положен от него извънреден труд.

Принципно в разпоредбата на чл. 188 ал. 2 от ЗМВР е посочено, че държавните служители (какъвто без съмнение е ищецът), които полагат труд

за времето между 22.00 и 6.00 ч., се ползват със специалната закрила по [Кодекса на труда](#). Според настоящия съдебен състав освен общата нормативна уредба уреждаща трудовите правоотношения и полагането на нощен труд в диапазона от 22.00 ч. до 6.00 ч. уредена в КТ приложение следва да намери и Наредбата за структурата и организацията на работната заплата, където в чл. 9 ал. 3 е предвидено, че при сумирано изчисляване на работното време трудовото възнаграждение заработено по трудови норми се увеличава с коефициент , равен на отношението между часовете получени след превръщането на нощните часове в дневни и действително отработените часове през месеца или установения друг период. По този начин и предвид приетото заключение по изготвената съдебно – икономическа експертиза положените часове извънреден труд следва да се преизчислят с коефициент 1.143.

Тъй като правните изводи на настоящата инстанция съвпадат с тези на първоинстанционния съд , обжалваното решение следва да се потвърди.

С оглед изхода на спора, в полза на въззиваемата страна следва да се присъдят деловодни разноски в размер на 300.00 лева, тъй като това е било минималното адвокатско възнаграждение към момента на депозиране на отговора на въззивната жалба от адв. Попов и възнаграждението е било заплатено от пълномощника на страната. В същото време това възнаграждение е близо до минимума предвиден за такъв вид дела според Наредба № 1 / 2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

По тези съображения, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 586/25.06.2020 г. по гр.д. № 241/2020г. на Сливенския районен съд.

ОСЪЖДА ГДПБЗН – МВР със седалище гр.София , ул.“Пиротска“, № 171А да заплати на И. В. Х. , ЕГН *****, от гр. Сливен, *** деловодни разноси за въззивна инстанция в размер на 300.00 /триста/ лева.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____